

Kedves konfirmáltak!

Az összes áldó ige, amikkel meg lettetek áldva, az első timóteusi levélből volt válogatva. Timóteusnak egyébként két levelet is írt Pál apostol. Timóteus Pál apostolnak a második missziói útján találkozott az apostollal és akkor tért meg. Az apostolnak aztán közeli barátjává lett és az apostol később azzal a feladattal bízta meg, hogy a missziói útjain létrejött gyülekezeteket látogassa és segítse a lelki életében, annak fejlődésében. Vigye el nekik az apostoli leveleket, adjon át üdvözléseket, figyelje meg a gyülekezeteket és számoljon be aztán róla az apostolnak, illetve a gyülekezeteknek is számoljon be Pál apostol foglalkozásáról, munkásságáról.

Ez a megbízás akkora kihívás volt, ami szinte elképzelhetetlen. A keresztyénség akkoriban még csak kialakulóban volt, Timóteus senkit nem utánozhatott. Nem egy bejáratos tisztség feladatát bízta rá az apostol. De hát akkor mégis hogyan, mi alapján képzelte ezt el Pál, hogy majd Timóteus ügyesen meg fogja csinálni mindezeket?

Nos, azon az alapon, hogy Timóteus egy figyelmes ember volt. Timóteus ezért tehát nem azt érezte küldetésének, hogy egyfajta karriert csinálva a gyülekezeteknek majd ossza a hitet meg az észt, hanem azt, hogy figyelje őket alaposan és annak alapján igyekezzen segítséget nyújtani.

Ebből a figyelmességéből az is fakadt, hogy Timóteus Pál apostolt is alaposan figyelte. Mind a szavait, mind az életét. Megfigyelte, hogy milyen is egy hiteles hívó ember élete.

Amikor rajta keresztül akart Pál apostol eligazítást adni a gyülekezeteknek, akkor ez tehát azért volt lehetséges, mert Timóteus mindkét felet, a küldő apostolt és a címzett gyülekezeteket is ismerte. Alaposan, szeretetből.

Természetesen Timóteusnak nagy tapasztalata nem volt és ez alaposan megnehezítette a dolgát, de Pál apostol arra bátorította, hogy az igaz hit nem kiszámítható vallásgyakorlatokból áll, hanem éppen abból a lelki érzékenységből, figyelmességből, ami Timóteusban megvolt, aki figyelte az apostolt, figyelte a gyülekezeteket és természetesen figyelte Istent is, az ő akaratát.

Kedves fiatalok! 14 és 18 év közöttiek vagytok, akikben még nem sok a tapasztalat. A hit dolgában sem. Mégis, komoly igei bátorítást kaptatok ma az apostoli igékkal, hogy a hitetek ugyanolyan értékes Isten szemében, mint másoké, sőt, ha a figyelmesség és a szeretet meg van bennetek Isten felé és az emberek felé, akkor kiváló isteni munkatársak lehettek. Persze kell hozzá egy titeket erre bátorító Pál apostol is, aki a leglogikusabban én kell, hogy legyek a ti számotokra, de nem feltétlenül csak én. Bárki más is lehet számotokra az a valaki, aki felfedez titeket és ügyesen szolgálatba állít. Ne feledjétek, hogy Kárpátalját és a kárpátaljai reformátusokat is képviselitek, nem csak magatokat, illetve a kárpátaljai református fiatalság tiszta hitének bizonyágtételét, megnyilvánulását valósíthatjátok meg ebben a dunántúli megyeszékhelyen. Ha ezt a kihívást az elkövetkező pár évben elmaszatoztatjátok, nem teszitek, akkor ki lesz majd, aki ennek a városnak, az itteni iskolák tanulóinak példa és közvetítő lesz a hit dolgában? Óriási lehetőség előtt álltok! Ráadásul sok kárpátaljai imádkozik értetek. Imaháttértek van. Még. Ki tudja meddig? Most egy különös kegyelmi idővé válhat az itt tartózkodásotok. Éljetek vele!

Ámen.

Tatabánya-Óvárosi Református Gyülekezet

Hamar László lelkész

Elhangzott 2024. május 12-én

Kedves presbiter testvérek!

Presbiternek lenni azt jelenti, hogy a presbiterek nem csupán hívő gyülekezeti tagok, hanem ők a gyülekezet működését állandó munkával biztosítják. Állandó, felelős munkával. Nem egyszerűen olyan munkával, amit szívesen tesz a hívő ember egyes esetekben, hanem olyan munkákkal, amik olykor akár kifejezetten nehezek, idegesítők. Presbiterek nélkül a gyülekezetek széthullanának, de ezt az igazságot általában nem is sejtik az emberek, mert annyira magától értetődőnek tűnik, hogy van istentisztelet, van templom, van orgona és kántor, van énekeskönyv, van biblia, van úrvacsora, van lelkész, van imaközösség és imaháttér, van szervezés, van éves terv, van elég pénz a gyülekezet működéséhez, van gondozott templomkert, van rend, van alapítvány, és van tisztaság az épületekben.

A presbiterek azok a hívő emberek, akik a gyülekezetüket a saját lelki családjuknak tekintik és ezért mindent megtesznek a működésük érdekében. Mindent. Az ilyen ember nem azért jön templomba, hogy jól érezze magát, hanem azért, hogy másokat segítsen a hitében fejlődni. Köszönt, előkészít, problémákat hallgat meg és közvetít a presbitérium, a gondnok, vagy a lelkész felé, vagy ő maga igyekszik a megoldást megteremteni, megszervezni. Ha kihívást lát, nem rossz érzés fogja el, hanem nekifeszül. Öröme inkább a gyülekezet öröme és csak másodrenden a saját öröme. Nem véletlen, hogy a XXI-ik századra alig vannak már presbiterek a gyülekezeteinkben. A presbiteri tisztség az embertől az önzetlenség kegyetlen kegyessége mellett még rengeteg időt is rabol, ráadásul erős hitet is követel, hiszen a presbiternek állandóan feszültségben kell élnie.

Mindezeket azért mondtam el, mert amikor most megemlékezünk és köszöntünk titeket, akik korábban presbiterek voltatok, de most már az újabb 6 éves ciklust nem vállaltátok, akkor tiszteletünket és hálánkat szeretnénk kifejezni.

Kedves Zsóka! Hány száz alkalommal kaptunk az úrasztalára virágot? De nem akármilyent?

Kedves Pista! Hány száz órán át nyírtál füvet a templomkertben úgy, hogy a benzint is te vásároltad meg és az új fűnyíróra te adtál adományt?

Kedves Jutka! Hány százszor dolgoztál úgy, hogy közben a betegségeid miatti fájdalomtól ordítani tudtál volna, de nem volt más, aki ablakot pucol, vagy felmos?

Kedves Piroska! Hány százszor jöttél hetente akár többször is kertészkedni, hogy a szép templom szép előkerttel díszítve legyen hívogató?

Kedves presbiter testvérek! Hány százszor élveztük a munkátok gyümölcsét úgy, hogy ezeket természetesnek vettük, hogy vannak? Az új presbitérium már kapizsgálja ennek igazságát.

Nagyon szépen köszönjük állhatatos hiteteket, amivel idáig eljutott gyülekezetünk. Nem becsüljük le persze a többi gyülekezeti munkás sok munkáját sem, de azok mindig a presbiterekére épülnek. Mindig. Mert mindig a van-ra és a biztos háttér tudatában lehet csak építeni. Köszönjük a sok van-t és köszönjük azt is, hogy most is itt vagytok velünk és közöttünk. Isten áldjon meg titeket és bárcsak látnátok még sok új presbitert, akik odaadnak Istennek 6, meg 12, meg 18, vagy akár 24 évet. Szolgálatra. A gyülekezetük szolgálatára.

Amikor 2024-ben az új presbitérium felállt, nem tudta az esküt letenni az év első vasárnapján. Sajnos. Aztán mikor végre sikerült, akkor nem figyeltünk erre, hogy nektek akkor

Tatabánya-Óvárosi Református Gyülekezet

Hamar László lelkész

Elhangzott 2024. május 12-én

külön köszönetet mondjunk. Most a mai alkalmon ezt az elmaradásunkat pótoljuk be. A fiatalok, a konfirmáltak mellett a figyelem tirátok is, az úgynevezett bibliai értelemben vett vénekre, a presbiterekre, a ti szolgálatotokra is ráterelődik. Nem feltétlenül tőletek lettünk és maradtunk ennek a gyülekezetnek hívő tagjai, de mindenképpen általatok. Köszönjük. Isten áldjon benneteket!